

komunikado inter homo kaj maŝino. (La slavisto Aleksandr Dmitreviĉ Duliĉenko eldonis detalan bibliografion *Sovetskaja interlingvistika* en 1983.)

La moskva lingvisto **Sergej Nikolajevič Kuznecov** (1982/1987) vidas en interlingvistiko parton de lingvistiko, kiu okupiĝas pri problemaro de internacia komunikado. Ĝi pritraktu internaciajn kontaktojn kaj internacian lingvon kiel ilon de tiuj ĉi kontaktoj. Al la esplorkampo de interlingvistiko apartenu problemoj de multlingveco (kaŭzoj de ties ekesto, perspektivoj de evoluo ktp.), reciproka sininfluo de lingvoj, ekesto de internaciismoj (gramatikaj, leksikaj, semantikaj k.a.), planiteco de naciaj lingvoj, uzado de interetnaj lingvoj kaj planlingvoj. Ne apartenu tien programlingvoj por komputiloj, etnolingvoj kiel identigiloj de sociaj grupoj ktp. Ĝenerala interlingvistiko interesiĝu pri monda lingvosituacio, pri multlingveco, pri internacia lingva komunikado, pri reciprokaj lingvaj influoj kaj internaciismoj, pri solvoj de internacia komunikadproblemo helpe de kaj naturaj lingvoj, kaj planlingvoj. Al *speciala* interlingvistiko apartenas teorioj de unuopaj planlingvoj, do ankaŭ esperantologio.

István Szerdahelyi, la fondinto de la Esperanto-fako ĉe la budapeŝta Eötvös Loránd Universitato (ELTE), vidas interlingvistikon kiel branĉon de aplikata lingvistiko kun siavice du subbranĉoj: lingvopolitiko kaj lingvoplanado, kun interfakaj rilatoj al sociolingvistiko, psikolingvistiko kaj lingvomodeligo (1979). Li ankaŭ verkis hungarlingve popularsciencan libron pri interlingvistiko *Babeltől a világnyelvig* (De Babelo ĝis la mondlingvo) (1977) kaj universitatan lernolibron de interlingvistiko (1980). La meritoj de Szerdahelyi por esplorado, instruado kaj evoluigado de interlingvistiko enkadre de la universtata fako estas pritraktaj i.a. en la memorlibro *Abunda fonto* (Koutny 2009).

Modernaj konceptoj de interlingvistiko kontinue plivastigas ĝian interreskampon. La germanisto **Detlev Blanke** en 1985 difinis ĝin kiel *interdisciplinan lingvosciencan, esplorantan internacian lingvan komunikadon kun ĉiuj politikaj, ekonomiaj, lingvistikaj, informaciteoriaj kaj aliaj aspektoj*. Planlingvoj apartenas al la centra laborkampo de interlingvistiko. Parto de interlingvistiko estas ankaŭ esperantologio, scienco pri la plej granda funkcia planlingvo. Tiu ĉi multflanka koncepto de interlingvistiko estas praktikata de la germana interlingvistika societo *Gesellschaft für Interlinguistik*, kiun Blanke fondis en 1991 kaj longe prezidis (<http://www.interlinguistik-gil.de>). Blanke konsiderinde kontribuis al serioza internacia rekono de interlingvistiko per preskaŭ dumil publikaĵoj (vd. Becker 2011). Lia kompreno de interlingvistiko kiel scienco pri internacia lingva komunikado kun ĉiuj ĝiaj aspektoj malfermas vastajn eblojn por esploro, prelegado kaj instruado en multaj kampoj. Tamen daŭre validas la principa ideo, ke interlingvistiko estas scienco pri interlingvoj. Sed, nur manpleno da internaciaj planlingvoj fakte *socie* funkciis aŭ funkcias, dum ĉirkaŭ milo da ili restis nerealiĝintaj *projektoj*.

En 2006 Blanke karakterizis kvar gravajn orientiĝojn de interlingvistiko: 1) scienco pri internaciaj helplingvoj (kaj etnolingvoj en la funkcio de „lingua franca”, kaj planlingvoj), 2) scienco pri internacia komunikado, 3) kontrasta lingvistiko, lingvistiko de multlingveco, 4) scienco pri planlingvoj Interlingue kaj Interlingua. La scienco pri planlingvoj, do planlingvistiko, povas havi du alirojn, *konstruan* kaj *priskriban*.

En la naŭdekaj jaroj aperis postuloj, ke interlingvistiko okupiĝu ankaŭ pri *literaturo en planlingvoj*, ĝi do iĝu iuspeca filologio, simile kiel ekz. romanistiko aŭ ĝermanistiko inkludas pristudon kaj de koncernaj lingvoj kaj de iliaj literaturoj. Tion montras ekzemple pola lingvistino **Alicja Sakaguchi** en sia habilitacia laboraĵo *Interlinguistik: Gegenstand*,